Mesele, bardağın dolu tarafı mı boş tarafı mı meselesi değil.

Önceki sabah bardağa çay koyarken bir an içinde üç aşamalı, “çıt çıt çıt” diye (yoksa “çıçıtırt” mı desem?) bir ses geldi. Baktım bardak çatlamış. Bardağı değiştirdim ki altına tabağını yerleştirirken bir daha bir “çıt” sesi; bu sefer tabak çatlamış.

Ne yalan söyleyeyim; hemen aklıma “nazar değdi herhalde” fikri geldi. Sonra düşündüm, neyime nazar değecek? Zihnim kalabalık, afyonum patlamamış gözlerim dalgın, açıkça sakarlığıma geldi. Yoksa hakikaten nazar mı değdi?

Her neyse o an gördüm ki, Türkiye’de iktidar partisi geçen yılın ortasında bir kere çatırdadı. Seloteyple tutuşturup o bardakla çay içmeye devam edildi.

Yıl sonunda, seloteybin yapışkanı top top olmuş, bandı yumuşamış, kıvır kıvırken bir kere daha bu sefer feci biçimde çatladı. Eski seloteybi değiştirme zahmetine bile katlanmadan yeniden aceleyle bantlanan bardak seçimlere hazırlanıyor.

O partiye oy verecek yurttaşlar bilsinler ki, çatlak bardak ha kırıldı ha kırılacak. Kırıldığında o partiye oy vermeyenlere pek zararı dokunmaz. Kim elinde tutuyorsa kırıldığında ne yazık ki sıcak çay onun ellini yakacak, kesti mi onun elini kesecektir, parçalanıp yere saçıldığında onun ayağına batacaktır.

Evet, mesele boş taraf – dolu taraf meselesi değil; iktidar partisine bu seçimde oy vermek, çatlak bardaktan çay içmeye çalışmaktır.

Bana gelince “nazarmış, sakarlıkmış ne fark eder” dedim çatlak bardağı da tabağını da çöpe attım.